

[Karen Thure Hansen]

gang først i 1970'erne havde lejlighed til at se filmen om John. Endnu står afsnittet om denne narkomans sidste måneder mejslet i min erindring. Det kan meget beklages, at det kun var en lukket kreds, der havde mulighed for at være tilskuere, men af personlige grunde fra familiens side blev den ikke offentligt tilgængelig. Jeg tror, denne film kunne have virket som en meget god præventiv foranstaltning.

Ministeren beskæftiger sig ret indgående med metadonbehandlingen af narkomaner. Jeg er ikke helt enig med ministeren i den løftede pegefinger med hensyn til brugen af metadon. Naturligvis skal der være meget streng kontrol med en sådan behandling. Man skal have registrering, og den må ikke være lemfældig. Jeg er dog enig med ministeren i, at det skal baseres på et frivilligt ønske om behandling, men det må også være muligt at stille krav til narkomanerne om selv at være medvirkende til at gennemføre en behandling og en nedtræpning.

Vi har jo mange måder at gøre os bemærkede på i vort lille Danmark. Vi har et velstandssamfund, vi har et socialt sikkerhedsnet, som er spændt ud under os alle. Men vi har også rekord i meget andet. Procentuelt har vi det højeste tal med hensyn til gamle narkomaner, det vil sige unge, der har indtaget stof gennem 10-12 år, og for de flestes vedkommende er de ikke over 25 år. Vi har også rekord i narkodødsfald, ca. 100 om året, det vil sige 2 om ugen. Trods problemets langvarige, alvorlige karakter er der ikke fundet metoder, der virkelig har kunnet afhjælpe denne tiltagende samfundssvøbe, og narkomanernes antal er stadig stigende. Ind imellem kan det være faldende, men der er stadig stigning i narkomanernes antal, og i dag anslås det til omkring 10.000, hvoraf cirka halvdelen er afhængige af de såkaldte hårde stoffer.

Narkohøringen for nylig var jo et tilløbsstykke, der gav megen presseomtale, og den blev fulgt op af mange kronikker i aviserne, jeg vil dog undlade her at komme med kommentarer til disse kronikker.

Vi ved, at narkosituationen medfører kriminalitet, vold og prostitution, affødt af stofafhængigheden. Det er komplet umuligt på legal vis at skaffe sig de nødvendige indtægter; de ligger for nogles vedkommende på 1.000-2.000 kr. om dagen, hvis de er afhæn-

gige af de hårde stoffer. Det siger sig selv, at de overhovedet ikke er i stand til at udføre et normalt arbejde på disse vilkår.

Det var vel også muligt, hvis man på et tidligt tidspunkt - og det er jo også muligt igennem forældre og pårørende at gå til myndighederne med oplysning om, at deres eventuelle børn er narkomaner - kunne inddrage forældrene i et samarbejde. Det er ikke sådan, at eksperter alene er i stand til at udføre det arbejde, som skal udføres. Man bliver nødt til at have et samarbejde over en bred front og specielt med forældrene, men forældrene føler, det er en kamp mod vejrmøller. Jeg skal ikke klandre nogen. Vi har mange gode medarbejdere inden for narkobehandlingen, men der er alligevel nogle, som føler sig kaldet til at være eksperter og siger, at de alene bedst vide, hvad der er til narkomanernes bedste. Jeg tror, det er værdifuldt, at forældrene og familierne bliver draget med ind.

Det har været udtalt, at klientelet inden for narkoverdenen kommer fra de socialt dårligste lag. Det er jeg ikke enig i. Narkomanerne kommer fra samtlige sociale lag i Danmark. Det er også beklageligt, at mange i forbindelse med arbejdsløshed henfalder til, kan man sige, den dårligdom, det er at indtage narkotiske stoffer. Som regel begynder det ganske uskyldigt med hash, og derfor har vi fra det konservative folkepartis side hele tiden hævdet, at hash absolut ikke bør frigives, som man fra nogle sider har hævdet at det burde.

Det, vi gerne vil slå til lyd for, er, at man kommer narkohandlerne, disse dødens købmænd, som der har stået i en kronik, til livs, at der iværksættes et større arbejde for at fange disse narkokøbmænd. Men det er jo næsten umuligt af den simple grund, at nettet er så vidt forgrenet, som ministeren også hævdede, samfærdselsmidlerne er så fantastisk gode, den ene kender ikke den anden, og derfor kan det næsten aldrig føre til en optrævling.

Vi ved, at der er kommet skærpede straffe. Jeg er ikke tilhænger af, at man spærre folk inde måske et halvt liv, men trods alt bør man vel nok se på, om ikke straffene for handel med narkotika bør skærpes.

For mig er det også et stort spørgsmål med indsmuglingen af narko i fængslerne. Vi har set det, vi har hørt om det gang på gang.